

15 Km. fra Abonnentens egen Centralstation samt med offentlige Samtalestationer sammesteds“. Disse Abonnenter i Kjøbenhavn og Omegn, der have Tilslutning til en Centralstation, der ligger inden for en Afstand af indtil 15 Km., have altsaa Ret til for disse 48 Kr. om Aaret at tale lige saa frit, de lyste, først med alle Abonnenterne i Kjøbenhavns Omegn, men dernæst med alle Abonnenter i Kjøbenhavn og Frederiksberg — *med alle Abonnenter i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg.* Jeg misunder dem det slet ikke, det glæder mig, at de have faaet denne Ret ved Ministerens Maksimaltakster, men mærkeligt er det, at en Mand, der f. Eks. bor i Ordrup, efter „Berlingske“s Gengivelse af Taksterne, for 48 Kr. kan telefonere lige saa lystig, han vil, med alle Abonnenter i Kjøbenhavns Omegn og alle Abonnenter i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, men en Mand, der bor i Kjøbenhavn og betaler 120 Kr., kan kun tale med Abonnenter i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg og ikke gratis komme til at tale med Abonnenter i Kjøbenhavns Omegn. Maaske den højtærede Minister vil forklare, hvordan det kan hænge sammen.

Forholdet er altsaa det, at Maksimaltaksterne ere billigere for nogle faa, dyrere for de fleste, vældig forhøjede for mange og aldeles vanvittig forhøjede for nogle og det ikke ganske faa. Telefonselskabet har grebet dem med begge Hænder. Otte Dage efter, at Taksterne stode i „Berlingske Tidende“, gjorde Telefonselskabet disse Maksimaltakster, som er den Ramme, inden for hvilke det kunde fastsætte sine Takster, til sine egne, ordinære Takster ved Bekendtgørelser vel snart sagt i alle Byens Blade eller i alt Fald mange af Byens Blade, og det er jo let at forstaa — det viser sig nu maaske, at det var ikke klogt — at Selskabet gjorde det. Selskabet har selvfølgelig stølet paa sin Magtstilling, det har stølet paa, at der vel kunde være enkelte Abonnenter, der faldt fra, men at i det hele og store de Folk, der nu have Telefon for deres Forretning, vare saaledes bundne til den og saaledes vænnede til den og havde vænnet deres Kunder til, at de havde den, at de slet ikke mere kunde undvære den. Selskabet har ikke ment, og det har den højtærede Minister heller ikke, at der var Grund til ved Taksternes Fastsettelse at tage Hensyn til, at det netop er de Abonnenter, som det er, og over hvem Forhøjelserne gaa ud, der gennem deres Betaling og deres Abonnement i Aarenes Løb have givet Selskabet et

stort og udmærket Udbytte, har bragt Selskabets Aktier op i en Kurs, som de vare i, før Taksterne bleve fastsatte, af ved 140, altsaa ikke saa meget langt fra Nationalbankaktier og har opsparet denne store Reservefond paa næsten 1 Million Kroner. Det har stølet paa sin Magtstilling og grebet Taksterne med begge Hænder. Om det er klogt, vil Fremtiden vise. Det har vist sig, at disse Takster i vide Kredse have vakt en Harme og Forbitrelse, som man skal gaa langt tilbage for at finde noget tilsvarende til. Men hvor er det billige Hensyn, hvor er Hensynet til Publikums Tarv? Hvor er Publikums Interesse bleven varetaget? Det forekommer mig at være meget vanskeligt at finde, naar man gaar disse Takster igennem og tænker lidt over, hvorledes de komme til at virke, og jeg vil derfor tillade mig at rette den Forespørgsel til den højtærede Minister:

„Hvorledes mener Indenrigsministeren, at de af ham under 20de Februar for Kjøbenhavns Telefon-Aktieselskab fastsatte Takster kunne forsvares som stemmende med Publikums Tarv og med de for Telefonlovens Vedtagelse til Grund liggende Forudsætninger?“

Indenrigsministeren (*Bardenfleth*):

Jeg glæder mig over den fremkomne Forespørgsel, fordi der derved gives mig en snarlig Lejlighed til at fremkomme med nærmere Oplysninger angaaende denne Sag, der i de sidste 14 Dage har beskæftiget den offentlige Mening i høj Grad, i alt Fald her paa Sjælland, og med Hensyn til hvilken det nu vil være paa Tide, at der fremkommer nogle retledende Bemærkninger. Ministeriets Myndighed til at fastsætte Maksimaltakster for de koncessionerede Telefonselskaber er jo, som den ærede Ordfører allerede har bemærket, et Led i de Vilkaar, som disse Selskaber have maattet underkaste sig for at faa Koncession. Jeg tillader mig at minde om, at de andre Vilkaar, som Selskaberne maa underkaste sig, fornemmelig ere disse: at de skulle underkaste sig Statens Tilsyn med Hensyn til Anlæggets Drift paa tidssvarende Maade og ere forpligtede til ufortøvet at efterkomme Paabud i saa Henseende, samt at Anlæggets eventuelle Overtagelse af Staten efter Koncessionstidens Udløb maa ske paa nogle for Selskabet lidet gunstige Betingelser. Ved Siden heraf kan der i Koncessionen bestemmes, at der skal svares en Afgift til Staten eller Kommunen som en særlig Byrde. Naar